

fer man endnu mange Englændere, særlig Kvinder, der er forargede over, at Kvinder kan bære sig saaledes ad, men det viser sig i Reglen at være dem, der kun kender Bevægelsen gennem Bladenes lidt forvrængede Fremstillinger. Saasnart man derimod taler med Folk, der kender Sagen paa nærmere Hold, møder man overalt Beundring for deres Mod og Offervillighed, selv hos dem, der ikke billiger deres Taktik.

Og saa kommer endelig det Spørgsmaal: er det under de forhaandenværende Forhold klogt, skader de ikke deres. Sag mere end de gavner den? Jeg havde Lejlighed til at tale med en Del forskellige Englændere, Mænd og Kvinder, om Bevægelsen, og om dette Spørgsmaal var Meningerne meget delte. Et Parlamentsmedlem, der selv er en varm Kvindesagsven, mente, at i al Fald i det nuværende Parlament var Kvindevalgrettens Udsigter blevet forringede ved Demonstrationerne*); en enkelt, iøvrigt frisindet Kvinde, ytrede, at Demonstranterne kun havde gjort sig latterlige uden at opnaa noget af det, de kæmpede for; men ellers maa jeg sige, at den Mening, jeg hyppigst stødte paa, f. Eks. hos ledende Medlemmer indenfor den ældre Valgretsforening, der ikke selv bruger saa yderliggaaende Agitationsmidler, var, at »Kvindernes sociale og politiske Union« ved sin kraftige Optræden og ved Medlemmernes Villighed til at lide for deres Sag, havde gjort et meget paakrævet Rydningsarbejde, og særlig havde opnaaet at faa Sagen diskuteret i vide Kredse, hvor der hidtil har hersket Ligegyldighed. Ganske ejendommeligt er det, at den ældre Forening netop i disse Aar har faaet en usædvanlig stor Tilgang af Medlemmer, hvilket sikkert ikke blot skyldes deres egen forøgede Agitation, men ogsaa den Omstændighed, at mange, hvis Interesse for Sagen er bleven vakt, men som dog viger tilbage for »Unionen«s kraftigere Midler, foretrækker at slutte sig til den besindigere Forening.

Endnu for faa Aar siden saa Spørgsmaalet om Kvinders politiske Valgret i

England ud til at høre til de meget fjærne Fremtidsmuligheder. Nu er Spørgsmaalet rykket frem i første Række, det kan ikke længer ignoreres, og det skulde ikke undre mig, om det vil blive løst i en forholdsvis nær Fremtid. Sker det, vil ingen kunne nægte »Kvindernes sociale og politiske Union« en meget stor Del af Æren derfor.

Efter at ovenstaaende Artikel næsten var færdig, er nye Efterretninger fulgt Slag i Slag. De vigtigste af disse er samlet i følgende Oversigt over

De nyeste Begivenheder.

Den 11te, 12te og 13de Februar holdt »The National Women's Social and Political Union« det saakaldte Kvindeparlament i Caxton Hall, Westminster. Til Stede var mange hundrede Kvinder, ikke alene fra London, men fra alle Dele af Riget; der var ogsaa Repræsentanter fra Skotland. Aabningsmødet dirigeredes af Mrs. Pethick Lawrence, der ved sin Side havde Miss Annie Kenney, Miss Christabel Pankhurst og andre. En Resolution blev vedtaget, der protesterede mod Regeringens ukonstitutionelle Optræden, idet den nægtter Landets skatteydende Kvinder politisk Stemmeret, og forlangte den øjeblikkelige Gennemførelse af en Lov, der skulde give Kvinderne denne Ret. Det blev enstemmig vedtaget, at Mødet straks skulde overbringe Premierministeren denne Resolution, og en Del af de tilstedeværende forlod Hallen for at gaa i Procession til Parlamentet. Men da de kom til Indgangen til Underhuset, blev der nægtet dem Adgang. Kvinderne hævdede deres Ret til at komme ind, og da det igen nægtedes, prøvede de paa at trænge ind, men uden Held, og en Del af dem blev arresteret. Lidt tidligere paa Dagen havde en Flok Kvinder prøvet at nærme sig Parlamentet skjult i en Flyteomnibus, men baade dette Angreb og et senere paa Aftenen mislykkedes ogsaa. Ialt blev der den Dag arresteret 50 Kvinder, og 47 af dem dømtes til 6 Ugers Fængsel. Paa Mødets tredie Dag præsiderede Unionens Stifter, Mrs. Pankhurst, der havde været fraværende paa Grund af et Suppleringsvalg i Leeds. Hun fortalte om de enorme Folkemasser, hun og hendes Venner havde talt til dér, og om de Vanskeligheder, hun havde haft ved at forhindre Hoben i at gøre nogle tankeløse

*) At denne Betragtning dog ikke har holdt Stik, kan ses af Afstemningen i Underhuset d. 28. Februar, hvor et Forslag om at give Kvinder Valgret (ikke Valgbarhed) paa samme Betingelser som Mænd blev vedtaget ved 2den Behandling med 271 Stemmer mod 92. Men da Forslaget er indbragt privat, og Regeringen har det i sin Magt ikke at lade det komme paa Dagsordenen igen, er der ikke stor Tro til, at det vil komme frem mere i denne Samling.